

«Δεν ξέραμε να ζούμε πριν από την καραντίνα»

Η συγγραφέας-«παραμυθοποιός» Νάντια Λιαρέλλη, με αφορμή το τρίτο βιβλίο της «Η κόκκινη κότα και ο Προκόπης ο τεμπέλης», εξηγεί γιατί είναι σημαντική η ανάγνωση βιβλίων από τα παιδιά, ενώ θεωρεί πως η περίοδος του lockdown αποδεικνύεται καταλυτική για όσα πραγματικά αξίζουν στη ζωή

Της ΧΡΥΣΑΣ ΚΑΚΙΩΡΗ
ch.kakiori@realnews.gr

Πώς γεννιέται μια ιστορία, πώς τα παιδιά μαθαίνουν να αγαπούν τα βιβλία, πόσο χρήσιμη είναι για την προσωπικότητά τους η εξιστόρηση ενός παραμυθιού; Θα μπορούσε η περίοδος της καραντίνας να αποτελέσει καλό «υλικό» για ένα παραμύθι; Η συγγραφέας-«παραμυθοποιός» Νάντια Λιαρέλλη, με αφορμή την κυκλοφορία του τρίτου βιβλίου της με τίτλο «Η κόκκινη κότα και ο Προκόπης ο τεμπέλης», από την όμορφη Μυτιλήνη όπου ζει για μεγάλα διαστήματα, απαντά στη Realnews σε αυτά και σε άλλα πολύ ενδιαφέροντα.

Η Ν. Λιαρέλλη γεννήθηκε και μεγάλωσε στον Πειραιά, δίπλα στη θάλασσα. Ολη η οικογένειά της ήταν ναυτικοί και επομένως οι ιστορίες και οι «σταγόνες σοφίας» που κρύβουν τα παραμύθια έπαιξαν μεγάλο ρόλο στη ζωή της. «Η μητέρα μου μου έπαιρνε πάντα πολλά βιβλία, δεν μου αγόραζε άλλα πράγματα, γιατί παιχνίδια δεν χρειαζόμασταν, παίζαμε στον δρόμο», θυμάται. Ο «Πρίγκιπας της ζούγκλας» παραμένει διαχρονικά το αγαπημένο της βιβλίο από παιδί. «Το διαβάζω κάθε χρόνο, είναι ένα βιβλίο που δεν βαρέθηκα ποτέ».

«Είχα πάντα ιστορίες στο μυαλό μου, μεγάλωσα με παραμύθια, όπως και τα παιδιά μου. Ακόμα και τώρα, που είναι 25 και 35 χρόνων, ζητούν να κάνουμε βραδιές και να αφηγηθούμε ιστορίες. Τα παραμύθια ήταν στην ημερήσια διάταξη. Δεν θεωρώ τυχαίο ότι και τα δύο

παιδιά μου διαβάζουν πολλά βιβλία. Γιατί, εκτός από το μήνυμα και την απόκτηση γνώσης, ενίσχυσε τη φαντασία τους, αλλά πάνω απ' όλα περνούσαν καλά. Στο σπίτι μας υπάρχουν βιβλία παντού, μάλιστα τα περισσότερα είναι στην τουαλέτα...», λέει.

Αραγε, υπάρχει κάποιο μυστικό που μπορεί να κάνει τα παιδιά σήμερα, καθώς είναι περιτριγυρισμένα από την τεχνολογία, να αγαπήσουν τα βιβλία και τη «μυρωδιά του χαρτιού», τη ρωτάμε.

«Τα παιδιά δεν διαβάζουν παραμύθια, αλλά βλέπουν τις ιστορίες της Disney που είναι παραμύθια. Τον άνθρωπο τον γοητεύει το μαγικό στοιχείο. Νομίζω ότι πάντα είναι θέμα οικογένειας, η τεχνολογία είναι μέσα στη ζωή μας, μας είναι απαραίτητη, αλλά και η χρήση της πρέπει να επιβάλλεται με όρους. Και τα δικά μου παιδιά έπαιξαν Game Boy και Nintedo, αλλά είχαν την ώρα τους. Δεν έκανα επιθετικές παρεμβάσεις, να τους πάρω τη συσκευή, αλλά κατάλαβαν ότι κοιμούνται πιο καλά διαβάζοντας παρά παίζοντας. Είναι μιμητικοί πίθηκοι τα παιδιά, εγώ δεν το σκέφτηκα ποτέ, γινόνταν αυτόματα. Οι εικόνες που ασυνείδητα τους περνούσαμε πέρσαν στο συνειδητό τους. Είναι άλλη η γοητεία του βιβλίου, στον υπολογιστή μπορείς να βρεις τα πάντα, αλλά το χαρτί έχει άλλη γοητεία. Θα τσακίσεις τη σελίδα, θα κλείσεις τα μάτια και θα κάνεις εικόνα αυτό που διαβάζεις, αυτή είναι η πεμπουσία του βιβλίου. Τα παιδιά ταυτίζονται με τους ήρωες, καλλιεργούν τη φαντασία τους θετικά».

Εκοντας σπουδάσει Φιλολογία, παρότι εργάστηκε σε μεγάλο οργανισμό, διατήρησε την επαφή της με τη διδασκαλία, κάνοντας ιδιαίτερα μαθήματα, γεγονός που της επιτρέπει να έχει άποψη για το πώς πρέπει να γαλουχείται ένα παιδί. Οσο απαραίτητο είναι, λοιπόν, να μεγαλώνει ένα παιδί με παραμύθια, άλλο τόσο απαραίτητο είναι να ζει την παιδική του ηλικία.

«Τα παιδιά είναι φορτωμένα με πολλές ασχολίες, με πολλά μαθήματα, αρκετά από τα οποία είναι και λίγο άναρχα δοσμένα. Δεν μπορεί ένα παιδάκι να κάνει τόσα πράγματα, δεν μπορεί απ' την ώρα που γεννιέται να έχει τόσες υποχρεώσεις. Η υπόλοιπη ζωή του θα είναι γεμάτη υποχρεώσεις. Ας μη φορτώνουμε τα παιδιά με υποχρεώσεις. Πρέπει να ασχολούμαστε, γιατί αυτές οι στιγμές δεν γυρίζουν πίσω. Τι θα θυμάται όταν μεγαλώσει; Γι' αυτό αποξενώνονται τα παιδιά από την οικογένειά».

«Τα διδάγματα της οικογένειας ακολουθούν τα παιδιά»

Η «Κόκκινη κότα» και ο Προκόπης ο τεμπέλης» είναι δύο παραμύθια ανεξάρτητα μεταξύ τους. Ποια είναι η κεντρική ιδέα πίσω από τις δύο αυτές ιστορίες; «Η πρώτη ιστορία αφορά την οικογένεια. Ολοι διαιωνίζουμε αυτό που έχουμε ζήσει από την οικογένειά μας. Μας κυνηγά σε

«Οσο απαραίτητο είναι να μεγαλώνει ένα παιδί με παραμύθια, άλλο τόσο απαραίτητο είναι να ζει την παιδική του ηλικία»

όλη τη ζωή με τα υπέρ και τα κακά της. Η οικογένεια παίζει ρόλο, τα διδάγματά της ακολουθούν τα παιδιά. Η δεύτερη ιστορία αναφέρεται στη γνώση που αποτελεί σοβαρό προτέρημα στη ζωή του καθένα και στο ότι δημιουργούμε μόνοι μας τις ευκαιρίες στη ζωή, αρκεί να έχουμε σωστή κατεύθυνση. Η γνώση δίνει εφόδια στον άνθρωπο να αντιμετωπίσει τις δύσκολες καταστάσεις», εξηγεί η Ν. Λιαρέλλη.

Αυτόματα η ερώτηση που προκύπτει απ' όσα λέει είναι αν η περίοδος της καραντίνας που ζήσαμε θα μπορούσε να αποτελέσει καλό υλικό για ένα βιβλίο. «Εξαιρετικό», απαντά χωρίς δεύτερη σκέψη. «Μας άλλαξε και θα μας αλλάξει ακόμη περισσότερο τη ζωή και την αντίληψη της ζωής. Ολοι το ζήσαμε και αναθεωρήσαμε όσον αφορά το πού βρίσκεται πραγματικά η αξία των πραγμάτων. Είδαμε ότι μπορούμε να ζήσουμε με λιγότερα, είδαμε να μας λείπουν οι δικοί μας. Είδαμε πως ό,τι θεωρούσαμε δεδομένο γκρεμίστηκε και αρχίζει και ξαναχτίζεται. Μας έλειπε από τη ζωή μας η χαρά και είδαμε ότι βρίσκεται στα απλά, στην καλή παρέα, στο να αγκαλιάσουμε τα παιδιά μας, στο να φάμε όλοι μαζί. Τα είχαμε χάσει όλα αυτά. Μας έδωσε να καταλάβουμε ότι οι άνθρωποι γύρω μας δεν είναι δεδομένοι. Οτι μπορεί να είναι μόνοι, ή ότι μπορεί να πεθάνουν μόνοι, κι αυτό ήταν το χειρότερο. Δεν ξέραμε να ζούμε πια και χρειάστηκαν 2,5 μήνες καραντίνας για να το καταλάβουμε», καταλήγει.